

NE İNGİLTERE, NE ALMANYA! TAM BAĞIMSIZ OSMANLI!

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 01 Nisan 2015 10:10 -

Yüzüncü yılında Çanakkale Deniz Zaferi'ni büyük bir millî övünçle kutladık. Şehitlerimizi saygıyla andık. Kara Savaşlarının yıl dönümünü de kutlayacağız. Bu vesile ile birçok yayın yapılıyor, filmler çekiliyor. Bunlardan en son gösterime giren film Son Mektubu da izledim. Çanakkale'de deniz ve hava savaşlarına odaklanmış, zengin görüntülü bir "aksiyon" filmi olan Son Mektup hakkında bir film eleştirisine girecek değilim.

Yalnız Türkiye'nin Birinci Dünya Savaşı içinde ister kahramanlık, şehitlik temasında olsun, ister çektiği sıkıntılar ve perişanlığı konu alsın, bu savaşta güdülen temel politikaya ima yoluyla dahi değinmeyen bütün metinler ve görseller eksiktir. O temel politikanın sorusu şudur: Türkiye bu savaşa niçin girmiştir? Girmek zorunda mıydı? Saldırıya da uğramadığı halde savaşa girmekten başka seçeneği yok muydu?

1960 sonrasındaki bazı devrimcilerin savunduğu "Ne Amerika, Ne Rusya Tam Bağımsız Türkiye" en doğru sloganlardan biriydi. Dünyayı aralarında bölüşmüş iki büyük kuvvete de hayır diyordu. Amerika emperyalist kampın patronuydu. O zamanki adı Sovyetler Birliği olan ülke ise sosyalist olabilirdi ama bunun patronu Rusya idi ve Azerbaycan, Bulgaristan, Ukrayna gibi sosyalist ülkeler bağımsız değil, Rusya'ya bağımlı idiler. Türkiye devrimcileri için ise bağımsızlık, sosyalizm kadar hayati önemdeydi.

Bu, Türkiye tarihinin kazandırdığı paha biçilmez bir deneyimdi. 1914 yılında Birinci Dünya Savaşı patladığında Türkiye'ye gerekli olan anlayış da "Ne İngiltere, Ne Almanya" idi. Fakat devleti yöneten bir klik, 1908 Hürriyet devrimindeki olumlu rollerine rağmen, imparatorluğun kaderine el koymuş bulunuyordu. Maceracılık yaptılar ve ülkeyi Almanların yanında savaşa sokarak büyük bir felaketin kapılarını açtılar.

Büyük bir Türk imparatorluğu veya İslam Birliği düşlüyorlardı, en azından Batıların "Hasta Adam" dedikleri bu devleti ayakta tutmak istiyorlardı ama bu hedeflere Türklerin gücüyle ulaşamayacaklarını, bunu ancak emperyalist devletlerden birine yaslanarak, egemenlik haklarını onlardan birinin eline vererek elde edebileceklerini düşündüler.

1918'de yenilgi gelip çatinca, bu kez savaşın galibi İngiliz dostluğuna dönülürse elverişli barış şartlarının elde edileceğini düşünenler öne çıktı. Buna karşılık eski İttihatçıların çoğu çözümlü Amerikan mandasında gördüler. Neyse ki bu dönem uzun sürmedi ve millet, siyaset sahnesine çıkarak kendi geleceğine el koydu. "Ya İstiklal Ya Ölüm!" dedi. Bu, sonuç, millet iradesinin hâkim olmasıyla, hür meclisiyle sağlanabilirdi. Millî irade ve bağımsızlık birbirini tamamlayan ilkeleridir ve biri olmadan öteki olamıyor.

Bugün hâlâ 1914'te Almanların yanında savaşa girilmesinin bir zorunluluk olduğunu söyleyenler şu sorunun yanıtını vermeliler: 1914'te emperyalist bir ülkenin müttefiki olarak savaşa girmek zorunlu ise Türk milleti, savaştan yenik çıktığı, milyonlarca insan kaybına ve maddi kaynakların kurumuş olmasına rağmen 1919'da bir emperyalist devlete dayanmadan bağımsızlık savaşını nasıl göze alabilmiş ve başarmıştır?

Ve tabii şu da sorulabilir. İkinci Dünya Savaşı'nda savaşan taraflar Türkiye'yi kendi

NE İNGİLTERE, NE ALMANYA! TAM BAĞIMSIZ OSMANLI!

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 01 Nisan 2015 10:10 -

kamplarında savaşa girmesi için sıkıştırdıkları, çeşitli menfaatler vaat ettikleri halde Türkiye bu baskılara nasıl karşı koyabilmiştir?

Bunun yanıtı şudur: Bir emperyalist devletin koruyuculuğunu kabul etmek maddi zayıflıkla, imkânların sınırlı olmasıyla değil, milletin gücüne güvensizlikle ilgilidir. Ülkeye hâkim olmak için milletten değil, dış güçlerden destek alma anlayışıdır. Ancak macera heveslileridir ki Enver Paşa politikalarını mazur görebilir.

1914'te Enver Paşa'nın Alman işbirlikçiliği siyasetine mazeret arayanlar, bugün ve gelecekte de emperyalist bir devletin dümen suyuna girmekte böyle gerekçeler bulabilirler. O zamanın İngiliz işbirlikçisi siyasetin varisleri, zaten İkinci Dünya Savaşı sonunda Amerikan kampına kapağı atarak üstlendikleri görevi yerine getirmişlerdir. Kişiler üzerinde somutlayacak olursak: Enver Paşa ve Damat Ferit, işbirlikçi oldukları, yanlış siyaset izledikleri için kaybettiler. Mustafa Kemal'in politikası, doğru olduğu için kazandı.

Çanakkale Zaferi ve kurtuluş Savaşı vesilesiyle Türk milletinin kahramanlığı üzerinde hamasi nutuklar atmaktan daha değerli olan Türk milletinin bağımsız yaşama ve bunu elde etme gücüne güvenmek ve onu harekete geçirmektir. Şehitlerimize gösterilecek en büyük saygı da budur.

Bugünkü durumumuz iyi değil...